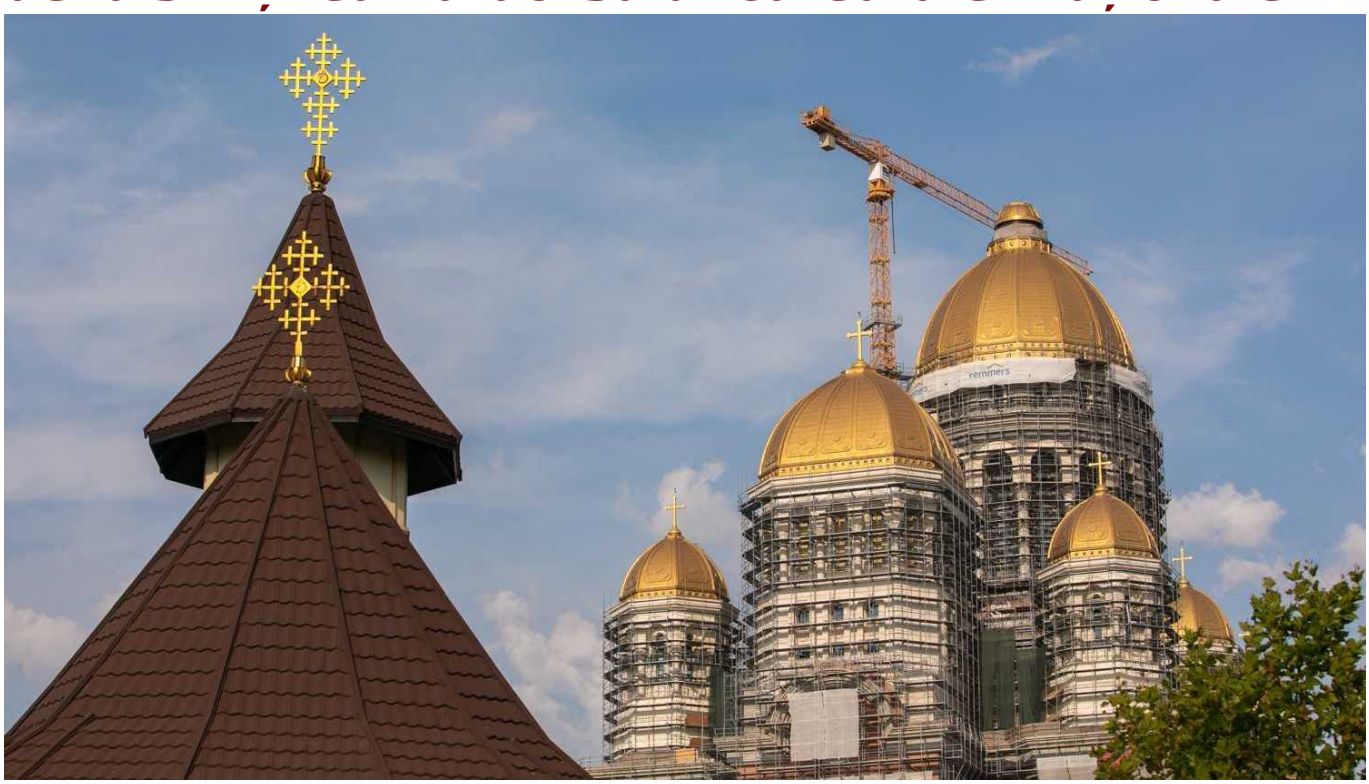
12/11/2021

Arhim. Paisie Teodorescu: Se împlinesc zece ani de la sfințirea Paraclisului Catedralei Naționale

Părintele Arhimandrit Paisie Teodorescu, Vicar patriarhal, a transmis vineri redacției Basilica.ro câteva gânduri despre istoricul Paraclisului Catedralei Naționale și despre personalitatea Sfântului Ierarh Ioan Gură de Aur. Anul acesta, la hramul de toamnă al paraclisului, se împlinesc 10 ani de la sfințirea acestui lăcaș de cult a cărui istorie este strâns împletită cu istoria șantierului Catedralei Mântuirii Neamului.

Text integral (o parte din intertitluri aparțin redacției):

Hramul de toamnă al Paraclisului Catedralei Mântuirii Neamului. Sărbătoarea Sfântului Ierarh Ioan Gură de Aur

Construirea Paraclisului Catedralei Mântuirii Neamului a fost determinată de începerea lucrărilor efective la șantierul Catedralei Mântuirii Neamului (2010), care au arătat necesitatea unui spaţiu liturgic, folositor atât pentru consilierea duhovnicească a muncitorilor şi personalului de conducere din șantier, cât şi pentru împlinirea rugăciunilor zilnice către Preamilostivul Dumnezeu, spre ajutor în buna desfășurare a lucrărilor de construire, pentru ziditorii şi lucrătorii care muncesc pe șantier, dar şi pentru ctitorii şi donatorii care contribuie la înălțarea acesteia.

File de istorie

Astfel, odată ce șantierul a prins contur concret, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a hotărât construirea unui Paraclis în vecinătatea Catedralei Mântuirii Neamului, proiect realizat într-un timp record prin grija Părintelui Arhimandrit Ciprian Grădinaru, de la Mănăstirea Sihăstria, judeţul Neamţ.

În ziua de 24 octombrie 2011, pentru a binecuvânta lucrările începute pe șantierul Catedralei Naţionale, Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a adus din Grecia, de la Patras, Cinstitul cap al Sfântului Apostol Andrei, Ocrotitorul României.

De la aeroport, sfintele moaşte au fost aduse direct pe șantierul Catedralei Naţionale, unde au fost întâmpinate de Patriarhul României, însoțit de ierarhii membri ai Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române şi aproximativ 700 de preoţi din bisericile Capitalei şi din Ilfov.

A fost un moment solemn de rugăciune şi binecuvântare, în care întreg soborul arhiereilor, preoților şi credincioşilor a înconjurat amplasamentul noii Catedrale, purtând icoana Maicii Domnului Prodromiţa, adusă de asemenea din Grecia, şi moaştele Sfântului Apostol Andrei cel întâi chemat, Ocrotitorul României.

Procesiunea s-a încheiat în noul Paraclis al Catedralei Mântuirii Neamului, care a fost sfințit atunci. Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a fixat drept hram principal sărbătoarea Învierii Domnului, ca o reparație morală sau o lumină de Înviere pentru cele cinci biserici răstignite de regimul comunist ateu, pentru a face loc Casei Republicii sau Palatului Poporului.

Iar celelalte două hramuri sunt sărbătoarea Sfântului Ierarh Ioan Gură de Aur (13 noiembrie) şi sărbătoarea cinstirii icoanei Maicii Domnului Prodromiţa (12 iulie).

Anul acesta, 2021, se împlinesc zece ani de când a fost sfințit Paraclisul. La această aniversare, cu binecuvântarea Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, vom lansa un Album monografic dedicat Paraclisului Catedralei Mântuirii Neamului. Acest album cuprinde repere istorice şi edilitare, precum şi date şi imagini despre activitatea misionară, pastorală şi liturgică desfășurată la Paraclisul Catedralei Mântuirii Neamului.

În cei zece ani de activitate numărul credincioşilor care vin la Paraclis, care se roagă şi privesc zilnic înălțarea Catedralei Mântuirii Neamului, a crescut semnificativ; acest spaţiu devenind în ultimii ai un cunoscut şi căutat centru spiritual al Capitalei.

Pe lângă viaţa liturgică intensă, Paraclisul Catedralei Mântuirii Neamului desfăşoară, cu ajutorul voluntarilor coordonați de Părintele Arhimandrit Ciprian Grădinaru, multe activităţi social-filantropice, cum ar fi: Campania Donează de sânge, salvează o viaţă!, sau Campania Sănătate pentru Sate, programe care s-au extins la nivel naţional şi care arată, după cuvintele Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, că:

„Prin iubire milostivă noi construim odată cu edificiul catedralei de zid şi biserica din suflete, conștientizând mai intens importanţa iubirii jertfelnice, milostive şi darnice, pentru semenii noştri”.

Al zecelea hram de toamnă
În contextul pandemiei actuale, sărbătoarea Sfântului Ioan Gură de Aur, hramul de toamnă al Paraclisului Catedralei Mântuirii Neamului se desfășoară respectând măsurile sanitare impuse de autorităţi, precum şi normele recomandate de Patriarhia Română.

Principalele momente ale sărbătorii Sfântului Ioan Gură de Aur la Paraclisul Catedralei Mântuirii Neamului sunt organizate în spații deschise. Slujbele sunt oficiate la Altarul de vară, iar credincioşii care participă în curtea lăcaşului de cult, sunt deja obișnuiți să respecte măsurile sanitare necesare.

De asemenea, racla cu moaştele Sfântului Ioan Gură de Aur este scoasă pentru închinare în pridvorul bisericii şi este protejată cu un capac dintr-un material care permite o igienizare permanentă.

Pentru organizarea hramului avem bucuria de a avea şi ajutorul voluntarilor Paraclisului Catedralei Mântuirii Neamului, care sunt angajați în diferite activități de filantropice, sociale şi medicale.

Dorim ca sărbătoarea Sfântului Ioan Gură de Aur să ofere credincioşilor momente de binecuvântare, de bucurie sufletească şi speranţă, de încurajare spirituală în lupta lor cu greutățile vieţii, inclusiv cu această pandemie.

Aşa cum ne învaţă Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, trebuie să fie deodată respectate atât sărbătoarea credinţei, cât şi sănătatea fizică şi spirituală a oamenilor, ca daruri ale lui Dumnezeu, care trebuie păstrate şi cultivate cu responsabilitate.

Repere din viaţa şi învăţătura Sfântului Ioan Gură de Aur
Sfântul Ioan Gură de Aur s-a născut în anul 347 în Antiohia Siriei. Tatăl său se numea Secundus şi era general al armatei romane staționate la Antiohia, în Asia Mică. Mama sa, Antuza, a rămas văduvă la scurt timp după naşterea pruncului Ioan, la vârsta de doar 20 de ani. Ea şi-a consacrat întreaga viaţă lui Dumnezeu şi creșterii şi educației fiului său.

Mândru de această alegere eroică a mamei sale, Ioan a crescut frumos şi a studiat la școala unuia din cei mai mari filosofi ai timpului său, Libanius, întrecându-şi dascălul, apoi s-a lepădat de toate cele lumești şi s-a botezat în Biserica lui Hristos. Libanius, care-l aprecia mult şi-a exprimat regretul că l-a pierdut spunând „Ioan mi-ar fi putut fi urmaș, dacă nu mi-l răpeau creştinii”.

Desăvârşit orator, Ioan îi lămurea pe mulţi să lepede credinţele păgâneşti şi să urmeze lui Hristos. În timpul unei predici, o femeie din mulţime i-ar fi spus „Învăţătorule cu gură de aur, ai adâncit fântâna sfintelor tale învăţături, iar funia minţii noastre e scurtă”. De atunci, creștinii au început să-i spună Ioan Gură de Aur, iar sfântul a cugetat că predica trebuie să fie împodobită cu învățături simple, nu cu podoabele oratoriei, pentru ca şi cei simpli să înțeleagă şi să aibă folos.

Faima de predicator a contribuit la alegerea sa ca Arhiepiscop al Constantinopolului, în anul 397. Ca arhiepiscop, Sfântul Ioan a reformat Biserica pe care o conducea. Constantinopolul trăia o perioadă de decadență morală şi spirituală, cu efecte vizibile în întreaga societate: de la familia imperială, la înalta societate, la armată şi la clerici.

Întreaga lui viaţă a fost o luptă. În scrierile şi în omiliile lui foloseşte des cuvintele: luptă, război, arme, nevoinţă, întrecere. Spune undeva: Vin acum din luptă! Iar

când îi citește cineva scrierile sale crede că Sfântul Ioan era în război. Era însă într-un război duhovnicesc împotriva ereticilor. S-a luptat împotriva celebrărilor şi distracțiilor idolatre, a teatrelor, a hipodromurilor, a dansurilor desfrânate, a bogaților nemilostivi şi a luxului.

S-a luptat împotriva lui Eutropie, primul dregător al imperiului, favoritul familiei imperiale. Îndată după ce a ajuns mare dregător, a şi început jafurile. Nu ocolea nici căsuța văduvei şi a orfanului. Sfântul Ioan a mers la el şi l-a atenționat, însă fără rezultat. El nu lua în seamă nimic. O lege din vremea marelui Împărat Constantin Cel Mare definea azilul bisericilor: adică celui care era urmărit, dar apuca să intre într-o biserică, nu se putea să-i mai faci vreun rău, fără o judecată dreaptă. Eutropie avea dușmani şi îi urmărea, dar aceştia fugeau în biserică.

Vezi și: Moaștele Sf. Ioan Gură de Aur ocrotesc de 10 ani Paraclisul Catedralei Naționale: Programul sărbătorii
Înfuriat, s-a dus la Ioan Gură de Aur şi i-a poruncit să desființeze azilul bisericilor, pentru a avea dreptul să intre înăuntru şi să răpească pe sărmanii urmăriți. Însă Sfântul Ioan nu a acceptat, deşi a fost amenințat cu exilul.

Mai târziu, pe când Ioan Gură de Aur predica în biserică, a auzit un mare zgomot de mulţime. La un moment dat cineva, transpirat şi ticăloșit, intră alergând în biserică şi îmbrățișează coloanele. Era Eutropie! Cel care voia să desființeze azilul acum era urmărit, îl degradaseră din funcție şi pentru a primi salvare a alergat la biserică. De afară strigau: Să ni-l predai, ne-a distrus!... Atunci s-a urcat Ioan Gură de Aur în amvon şi a rostit faimosul Cuvânt către Eutropie, cel în care zice: „Deșertăciunea deșertăciunilor... (Eclesiastul 1, 2). Veniți să vedeți ce era în urmă cu un ceas şi ce este acum...”. Şi nu l-a predat!

Condamnând păcatul fără menajamente, Sfântul Ioan Gură de Aur şi-a atras ura societăţii decăzute şi frivole, mai ales a împărătesei Eudoxia, care prin uneltire a determinat exilarea Sfântului Ioan de două ori.

Sfântul Ioan Gură de Aur a condamnat lipsa de omenie a bogaților vremii şi a apărat pe săracii din Constantinopol. El a spus:

„Am văzut pe Hristos suferind în chipul săracilor goi de la marginea oraşului, care erau flămânzi şi dezbrăcați” şi „Cei care pot face milostenie şi nu o fac sunt asasini ai frații săi, asemenea lui Cain”.

Sfântul Ioan Gură de Aur are cele mai frumoase predici despre pocăință, ca posibilitate de recuperare a omului pierdut, de ridicare a celui căzut, şi de sfinţire a celui care a fost păcătos. Sfântul Ioan Gură de Aur spune:

„Ai căzut odată în păcat, vino în Biserică şi te roagă şi mărturiseşte păcatul tău şi cere iertare şi vei fi iertat; dacă ai căzut şi a doua oară, şi a zecea oară, vino din nou în Biserică şi te ridică, căci Biserica este spital nu tribunal, este loc de vindecare nu de judecată; Judecata va fi în ziua morţii şi în Ziua de Apoi, dar acum, timpul vieţii pământeşti este timpul pocăinței, timpul ridicării, timpul revenirii la Dumnezeu”.

Sfântul Ioan Gură de Aur a combătut erezii şi multe păcate şi patimi, pentru a ne învăţa dreapta credinţă şi pentru vindeca pe mulţi păcătoşi şi pătimași. A combătut egoismul şi lăcomia, pentru a lăuda apoi iubirea şi dărnicia. A combătut decăderea umană, pentru a apăra şi prețui demnitatea umană. A preţuit virtuțile vieţii monahilor din mănăstire şi în acelaşi timp a lăudat virtuțile vieţii creştine din familie. A arătat, cu pasiune şi înţelepciune, că rostul vieţii pământeşti şi vremelnice este pregătire pentru viaţa cerească şi veşnică.

Sfântul Ioan Gură de Aur este autorul Sfintei Liturghii care îi poartă numele şi care se slujeşte cel mai des în bisericile ortodoxe de pretutindeni. De aceea, în ziua prăznuirii sale, 13 noiembrie, sărbătorim şi Ziua Bibliei sau a Sfintei Scripturi, Sfântul Ioan Gură de Aur fiind cel mai mare exeget al Sfintelor Scripturi din toate timpurile.

El a murit în exil, în anul 407, slăbit şi supus unei călătorii extenuante spre Pition, la Marea Neagră, rostind ultimele cuvinte: „Slavă lui Dumnezeu pentru toate!”

Modelul Sfântului Ioan Gură de Aur este şi astăzi actual. Într-o lume debusolată, lipsită de repere, Sfântul Ioan Gură de Aur este un model autentic care ne arată cum să fim cu adevărat creştini, indiferent de poziția socială sau rangul deținut. El este modelul slujitorilor Bisericii care trebuie să-i urmeze pilda în apărarea credinţei şi căutarea sfințeniei, este model pentru conducătorii popoarelor care pot învăţa de la el responsabilitatea socială.

Celor care încă se tem că acum, în modernitate, credinţa ar fi contrară științei, le stă înainte modelul său care şi-a întrecut în înţelepciune dascălii, şi care a scris atât de profunde explicații despre lume şi creaţia lui Dumnezeu, despre învăţătura Bisericii.

Foto credit: Basilica.ro / Mircea Florescu

basilica.ro